

12. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

22. BŘEZNA 1998

Z obsahu:

O víře dnes

Z knihy rozhovorů
s kardinálem
J. Ratzingerem
– strana 2 –

Touha svaté Panny po Mesiáši

Ludvík de Ponte TJ
(1554–1624)
– strana 4 –

25. března –
Zvěstování Páně
– strana 5 –

22. března –
Den uprchlíků
a přistěhovalců
– strana 5 –

Dobrodiní růžence
– strana 6 –

Sexuální pověry včera a dnes

K článku
MUDr. Antonína
Brzka v Anno
Domini č. 9/97
– strana 7 –

Uchvatitelé
Pánovy vinice
– strana 9 –

Pastýřský list
českých a morav-
ských biskupů
k romské otázce
– strana 12 –

*Dolorosa: Maria pod křížem
M. Guggenblicher 1709*

ZAKONČENÍ EXERCICIÍ

Jan Pavel II. ukončil tradiční týdenní exercicie, které byly letos zaměřeny výslovně na přípravu Velkého jubilea r. 2000: Kristus včera, dnes a navěky, neboť celá církev je v očekávání vstupu do nového tisíciletí: »Na konci tohoto týdne intenzivní duchovní cesty chci poděkovat kardinálu Janu Chryzostomu Korcovi, biskupu nitranskému. Svými meditacemi nás vedl v našem tradičním putování Velkým postem. V mlčení na poušti jsme zřetelněji cítili blahodárnou Boží přítomnost, která připravuje velké věci v těch, kdo jsou připraveni uvěřit v Něho.«

»Jako Mojžíš sestoupil z hory, kde se setkal s oslňující i děsivou krásou Boží, i my se vrátíme do údolí k naší každodenní práci, abychom zvěstovali podivuhodné věci, o kterých jsme rozjímali.«

L'Osservatore Romano

VAROVÁNÍ AMERICKÝM BISKUPŮM

Papež varoval americké biskupy před »novodobým« překládáním Bible. Jak řekl při audienci biskupů, přítomných na návštěvě »Ad limina«, církev nepožaduje »nekritické čtení« Bible, ale nemůže dovolit pohrávání s pravdami, obsaženými v Písmu svatém. Papež jednoznačně odsoudil »kulturní nátlak«, který vyvíjejí americké feministky, požadující přepracování Bible.

»Co potřebují současní lidé? Jako lidé všech časů a všech míst touží po vykoupení. Potřebují znovu objevit, že Bůh je Pánem stvoření i dějin, potřebují setkat se s jeho zjevením a zakusit jeho milosrdnou lásku.« To je pravda, která není lidskou moudrostí, ale zjevením Boha, a tuto pravdu musí biskupové hlásat.

Papež důrazně připomenul, že: »**II. vatikánský koncil nedovoluje, abychom křesťanství pokládali jen za jedno z mnoha možných náboženství.** Hlásá ústřední význam Krista pro celé dějiny lidstva a ukládá Církvi, aby tuto pravdu hlásala v dialogu se současným světem.«

Radio Vaticana

O víře dnes

Z knihy rozhovorů s kardinálem J. Ratzingerem

Problém biskupských konferencí

Přejdeme nyní od „prostých“ kněží k biskupům, to jest k těm, kteří jako „následovníci apoštolů“ mají plnost svátosti křtu, jsou „autentickými učiteli“ křesťanské nauky a ve svěcených diecézích jim přísluší řádná, vlastní a „plná moc“, kteří jsou „principem a základem jednoty“ a kteří, sjednoceni v biskupském kolegiu se svou hlavou, papežem, „jednají v osobě Krista“ při řízení univerzální církve.

Všechny definice, které jsme zde uvedli, jsou zakotveny v katolické nauce o episkopátu a byly potvrzeny II. Vaticanem.

„Koncil,“ připomíná kardinál Ratzinger, „chtěl posílit roli a zodpovědnost biskupů právě tím, že se ujal práce na doplnění materiálů I. Vaticanu, které nemohly být dopracovány z důvodu přerušení koncilových prací dobytím Říma, takže bylo možno se zabývat jen osobou papeže. Koncilní otcové potvrdili jeho „neomylnost v učitelském úřadu, pokud jako nejvyšší pastýř a učitel závazně podává nějakou nauku z oblasti víry nebo mravů.“ To vedlo u mnohých teologů k určitým názorovým nevyváženostem až do té doby, než mohlo být dostatečně zdůrazněno, že i shromáždění biskupů požívá téže „neomylnosti v učitelském úřadu“, za předpokladu, že biskupové „zůstávají spolu navzájem a s nástupcem Petra ve svazku communia“.

Je tedy po II. Vaticanu již všechno v pořádku?

„V dokumentech ano, ale nikoliv v praxi, ve které se projevil další z paradoxních důsledků pokoncilní doby. Rozhodné znovupotvrzení role biskupa se ve skutečnosti opět ztrácí a je ohroženo úplným udušením v důsledku zapojování biskupů do stále pevněji organizovaných struktur biskupských konferencí s jejich často těžkopádnou byrokracií. Nesmíme zapomínat, že biskupské konference nemají teologický podklad, že nepatří k nezrušitelným strukturám Kristovy církve, že mají pouze praktickou, konkrétní funkci.“

To ostatně potvrzuje, říká kardinál, i nový Kodex kanonického práva, který vymezuje autoritativní rozsah biskupských konferencí, jež „nemohou jednat jménem všech biskupů, pokud jim každý z biskupů jednotlivě nedá svůj souhlas“, s výjimkou případů, „pro které to předpisuje obec-

né právo nebo pokud tak neurčuje zvláštní nařízení, vydané samotným Apoštolským stolcem“ (CIC, can. 455). Kolektiv tedy nahrazuje osoby biskupů, kteří jsou – jak připomíná Kodex ve věci potvrzování koncilu – „věrohodnými učiteli víry pro křesťany svěcené jejich péčí“ (CIC, can. 753). Ratzinger to potvrzuje těmito slovy: „Žádná biskupská konference nemá sama o sobě učitelskou funkci. Závaznost příslušných dokumentů vyplývá pouze ze souhlasu uděleného jednotlivými biskupy.“

Proč prefekt Kongregace pro nauku víry zdůrazňuje právě tuto skutečnost? „Protože jde o to,“ odpovídá, „chránit především vlastní povahu katolické církve, která je založena na episkopální struktuře, a ne na federaci národních církví. Národní rovina nepředstavuje řádnou církevní dimenzi. Je nutné znovu si ujasnit, že v každé diecézi je pouze jeden pastýř a učitel víry – ve společenství s Kristovým náměstkem. Katolická církev je založena na rovnováze mezi *společenstvím a osobou*, v tomto případě mezi *společenstvím* jednotlivých místních církví, sjednocených v univerzální církvi, a *osobou* zodpovědnou za diecézi.“

„Stává se,“ říká, „že u některých biskupů vede určitý nedostatek smyslu pro osobní odpovědnost k delegování svých nezcitelných pravomocí pastýřů a učitelů na struktury místních konferencí, čímž skouzává do anonymity to, co naopak musí zůstat velice osobní. Skupina biskupů na konferencích je ve svých rozhodnutích závislá na jiných úředních skupinách zřízených pro vypracování předloh. Stává se pak, že hledání rovnováhy mezi různými tendencemi a snaha o zprostředkování obecného konsensu vede k vydávání povrchních, zploštělých dokumentů, v nichž jsou rozhodné postoje zeslabeny.“

Kardinál vzpomíná na to, že v jeho zemi zasedala biskupská konference již v třicátých letech: „V pořádku, avšak skutečně různě formulované dokumenty proti nacionálnímu socialismu pocházely od jednotlivých statečných biskupů. Prohlášení z konference vyznívala naproti tomu až příliš chudokrevně a slabě vzhledem k tomu, co by bylo tragickému vývoji oněch dnů přiměřené.“

(Blíže informace o knize rozhovorů s kardinálem Ratzingerem najdete na poslední straně tohoto čísla.)

Podobenství o uraženém bratru

Zamyšlení nad úryvkem Lk 15, 11–32

Tento tvůj bratr byl mrtev, a ožil

Popros evangelistu, aby tě zavedl rovnou do domu milosrdného otce, kde se právě chystá velká hostina. Panuje zde tak dobrá nálada, že tě s radostí vezmou mezi sebe. Blahopřej šťastnému otci k šťastnému dni, kdy opět našel svoje dítě, a kdy opět celá jeho rodina může opět zasednout ke společnému stolu.

Co jej nejvíce bolelo po odchodu mladšího syna, bylo to, že mu nemůže prokazovat svá dobrodíní a svou lásku. Proto když jej opět spatřil, nečeká na omluvu, nic mu nevyčítá, radost, že opět objímá své ztracené dítě, překryla rázem všechnu bolest. Poroučí co nejdříve odstranit každou stopu synovy hanby, dává mu nejen nejlepší oděv, ale i vzácné ozdoby, poroučí vystrojit hostinu, jakou tento dům nepamatuje. Jde tedy o mnohem více než jen o nasycení vyhladovělého. Celý dům bude hodovat a oslavovat i za hudby a tance.

Je tím snad zlehčeno synovo provinění? Právě naopak. Čím více kontrastuje otcova štědrost a velkodušnost s bídou a nouzí, do které zavedla mamotratného jeho nevděčná zaslepenost, tím více si nyní provinily uvědomuje, jak hluboce klesl a jak necitelně zranil svého otce, který byl, je a zůstal tak dobrotivým. Jeho láska bude nyní o to větší, že se mu odpustilo mnoho⁽¹⁾.

Ale je zapotřebí nejdříve zranit Otcovo Srdce, aby se probudila synovská láska naplněná v té míře, jak náleží? Jak sám vidíš, u prostřeného stolu je stále ještě jedna židle prázdná. Otcova radost má být opět zakalena. Starší syn odmítá vstoupit do domu a usednout s bratrem k jednomu stolu. Není ta jeho prázdná židle stejně skličující, jako smutný byl celou dobu pohled na prázdnou židle bloudícího bratra? I starší syn se nečekaně projevil. Se srdcem, které se nepodobá srdci dobrého otce, je vlastně dávno spíše cizincem v tomto domě. Nejenže sám za celou tu dobu nedokázal odpustit svému bratru, ale ještě se horší a s hněvem odsuzuje otcovu dobrotu a štědrost.

Tak jako nechápe důvod otcova štěstí, nevnímal dosud ani hloubku jeho smutku. Měl by se radovat, že tu jeho otec osvědčil dobrotu a laskavost, kterou by v takové míře nikdy nemohl projevit, kdyby k tomu nenastala právě tato příležitost. Čím větší dobrodíní prokazuje odpuštěním jednomu, který se vlastní vinou ocitl až na dně, tím více obdarovává i druhého, který věrně žije a slouží v jeho

domě. Má přece jenom jedno srdce pro obě své děti. Ale tento starší syn nedocenil náležitě hodnotu otcovy lásky, protože sám jej dostatečně nemiluje. Kdyby jej doopravdy miloval, choval by lásku i ke svému bratru a měl by také radost z jeho návratu. Stalo se pro něho příliš samozřejmé, že smí přebývat v otcově domě, už ani nevnímá, že všechno, co patří otci, patří i jemu. Čím více myslí na sebe a počítá své zásluhy a svá práva, tím méně vnímá a chápe hodnotu a velikost těch nezasloužených dobrodíní, kterých se mu z otcovy lásky dostává, třeba méně nápadně, ale bez ustání, den po dni. Když se pak Otcova láska tak nečekaně projevila jinak, než by očekával, nemůže pochopit, a dokonce se hněvá. Jeho oko je zlé, že otec je dobrý⁽²⁾.

Bratrovo chování má být pro tebe varováním před nebezpečím, které v sobě může skrývat nejen nevděčný odchod, ale i dlouhý spořádaný život v Otcově domě. K čemu je fyzická přítomnost, jestliže odešlo srdce. Nepřeceňuj své zásluhy, třebaže děláš všechno, co ti bylo přikázáno: jsi jen služebník neužitečný⁽³⁾. Zakládáš-li si na tom, že jsi v Otcově domě, v jeho blízkosti a společnosti, jak to, že tak málo znáš Otcovo Srdce? Nemůžeš čekat, až dostaneš příkaz, aby sis všiml také Otcovy bolesti, kterou mu působí nevěrné děti, jestliže ti to tvoje srdce samo nenapoví. Nejsi tím lepší, čím více jich odešlo prohytí své dary s nevěstkami. Spíše se zamysli i nad tím, zda tvůj vztah a tvé chování k nim nebyly také jedním z důvodů, proč opustili otcovský dům. Poznal jsi dnes, jak můžeš Otcovi způsobit tu největší možnou radost. Jak se snažíš vyhledat ztracené, přesvědčit je o tom, aby zanechali hladovění mezi vepří a vrátili se k Otcovi? Nežádej o kúzle, aby ses poveselil, máš příležitost k mnohem většímu potěšení: sdílej Otcovu radost z odpuštění, postarej se, aby nevyhlížel marně, ale aby v jeho domě byl stále důvod k hudbě a k tanci.

Toto podobenství, jak je výmluvné, v jednom přece silně pokulhává. Ve skutečnosti je návrat ztracených dětí možný jen díky tomu, že Otec nejdříve s vlastním Synem, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom byli skrze něho spravedliví⁽⁴⁾. Jestliže za Otcovu hostinu byla zaplácena tak nekonečná cena, jak tragické by bylo pro hněv, žárlivost a závist, tedy pro tvrdost vlastního srdce nevstoupit a nezasednout k hostině odpuštění!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 7, 47; ⁽²⁾ Mt 20, 15;

⁽³⁾ srov. Lk 17, 10; ⁽⁴⁾ srov. 2. čtení

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5, 9a.10–12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“

Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna.

Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5, 17–21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15, 1–3. 11–32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil.

Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepří, ale nikdo mu je nedal.

Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci.

Pokračování na str. 4

Touha svaté Panny po Mesiáši

Ludvík de Ponte TJ (1554–1624)

Působení Ducha svatého

Rozjímáme o tom, s jakou horoucí láskou toužila svatá Panna po příchodu jednorozného Božího Syna na zem a jak tato touha rostla den ze dne tou měrou, jak se blížil den jeho vtělení. Duch Boží, kterým bylo naplněno její srdce, vyvolal v ní i tento svatý nepokoj. On byl pramenem její ustavičné horoucí touhy.

Patří to k podstatě působení Ducha svatého, že duši, které chce propůjčit svou mimořádnou milost, daruje nejprve velkou touhu po této milosti. Byl to on, kterého prosili patriarchové bez ustání o slíbeného Mesiáše, kdo pozvedl její oči k nebi, *odkud měla sestoupit ona nebeská rosa* (srov. Iz 45,8), k níž se obracela její touha.

Ještě mnohem silnější než žádosti patriarchů byla touha jeho královské Dcery. Jí bylo dáno zvláštní poznání nepochopitelného tajemství; ona nejlépe znala přednosti, které to přinese světu; ona první měla poznat jeho naplnění: v jejím lůně

se mělo uskutečnit toto tajemství. Jaké to vznešené pohnutky, má duše, naplnit tou nejvyšší touhou toto srdce plné něžnosti a otevřené pro nejčistší lásku, jakým bylo srdce svaté Panny!

Chceme-li přijmout do svého srdce Spasitele a s ním získat pro svou duši spásu a dokonalost, musíme v sobě především nést velkou touhu po něm. Čím více po něm toužíme, tím jistěji jej dosáhneme. Daruje se pouze těm, kdo jej o to toužebně žádají.

Láska Panny Marie

Není divu, že svatá Panna nosila v sobě tak velkou touhu po vtělení věčného Slova. Kromě dosud uvedených důvodů hlavním důvodem byl ten, že její láska den ze dne rostla a probouzela v ní stále větší touhu. Tak se stalo, že planula láskou ke svému Stvořiteli, s nímž se toužila spojit tak dokonale, jak jen to bylo v tomto životě možné. To byl předmět jejich nejhoroucnějších přání, jimiž chtěla současně pohnout Boží láskou, aby

Antonio M. Murillo: Zvěstování, 1672–1676

naplnila nevýslovné tajemství svého vtělení.

Tak máme také my očekávat s touhou tu blaženou hodinu našeho svatého přijímání, ve které se majestát božského Slova pod závojem svátostných způsob spojí co nejnitřněji s naší duší. Máme očekávat tento okamžik se svatým nekliďem a nepřestávat toužit po příchodu Vykupitele, až nás svou přítomností oblaží.

Božský Vykupiteli, abychom měli takovou touhu po tobě, musíme tě ale vroucně milovat. A já mám jen chladné a líné srdce, pokud ty nebudeš tak laskav a nezapálíš je ohněm své lásky. Ale ty to učiníš, jakmile ke mně přijdeš, láskyhodný Ježíši. A proto přijď, zapřisáhám tě; toto srdce patří tobě takové, jaké je, a kdybych jich měl mnoho, všechna bych ti je přinesl v oběť, a bylo pro mne velkým štěstím, kdybys je dokonale ovládl jen ty sám.

Horlivost Panny Marie

Horlivost, která naplňovala svatou Pannu, se rovnala ohni, jaký ji stravoval v očekávání toho, který měl přijít jako obnovitel lidského pokolení. Nemohla nemyslet na bezpočetné množství duší, které denně hy-

nou, aniž by její srdce nepronikala prudká bolest a aniž by netoužila po tom, který by zastavil tuto zhoubu a učinil konec této bídě. Proto stoupaly k nebi její vzdechy, aby svými prosbami pohnula slíbeného Mesiáše, aby sestoupil a proměnil tvář země. *Vzbuď svou sílu, říkáš spolu s Davidem, a přijď nás zachránit; obrať se k nám, Bože, ukaž svou tvář, a bude me spasení* (Ž 79, 3-4).

Nebesa vyslyšela přání této mocné Prostřednice. Vážnost, jaké se těšila u Boha, její protiváha proti všemu zlu světa a láska, jakou k ní choval sám Stvořitel, měly větší moc, aby jej stáhly na zem, než spravedlivý hněv proti hříšníkům, který by jej mohl zdržet, aby ještě dále odložil působení svého milosrdenství.

Ó obdivuhodná sílo modlitby svaté Panny! Modli se i za mne, slavná Královno světa, aby se mi dostalo uzdravení mých duchovních nemocí, stálého pokroku v ctnostech a především vytrvalosti, která by na tvou přímiluvu zpečetila všechny ostatní milosti, které jsem již obdržel.

*Tři úvahy z knihy »Rozjímání«
Podle EWIG 11-12/97
přeložil -Iš-*

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen!‘ A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘

Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

25. března – Zvěstování Páně

V Římě byl svátek »Zvěstování Narození Páně« zaveden v sedmém století. Ve východní církvi se slavil ji od r. 550. Devět měsíců před Vánocemi slavíme den, kdy Panna Maria řekla andělovi ANO k návrhu, který jí předložil Bůh Otec, a otevřela tak cestu novému životu.

Hle, jsem služebnice Páně, at se mi stane podle tvého slova

Připravenost rána se musí osvědčit v plnosti dne. Dobrá vůle na počátku je ještě snadná. Ověřuje se teprve ve škole věrnosti. Modlitba *Anděl Páně* nám staví před oči *služebnici Páně*. Svoje ANO k Boží svaté vůli osvědčovala znovu a znovu ve svém životě. *At se mi stane podle tvého slova*. V betlémské stáji, v bolestné předpovědi Simeona v chrámě, že její duši pronikne meč, při útěku do Egypta, když hledala Ježíše v Jeruzalémě, až k trpkým hodinám na Golgotě pod křížem svého milovaného Syna, když Pán vydal za nás svůj život a zpečetil svou lásku k Otci poslušností až k smrti.

Každé poledne se podruhé modlíme *Anděl Páně* v hodinu, kdy se Pán za nás obětoval a Maria stála pod křížem. Kristova smrt na kříži je středem vykoupení. Kříž naplňuje touhu staletí. Z kříže přichází všechna spása. Ale kříž ukazuje, že nás nic nesmí zdržovat od plnění vůle nebeského Otce. Tak modlitba *Anděl Páně* v poledne je naší modlitbou o splnění Boží vůle.

Každý den má svůj kříž, svou tíži a svou námahu. Každý den od nás žádá oběť. Nescházejí nepochopení, křivdy a zklamání. Myslíme to dobře, ale naše dobrá vůle je odmítnuta. Tam, kde

Na památku velkého tajemství vtělení vjadřujeme svou úctu a svou vděčnost tím, že o svátku Zvěstování Páně při modlitbě »Věřím v jednoho Boha« při slovech: »Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem« poklekneme (stejně jako na Hod Boží vánoční).

naše skutky již nic nezmohou, zmůže naše oběť ještě mnoho, tady začíná ta největší moc křesťanů. Kdo přijímá svůj každodenní kříž, působí spásonosně pro sebe i pro druhé, protože když se podřizujeme Boží vůli, pak skrze nás působí vůle všemohoucího Boha, která může více než všechny jiné mocnosti světa. To je tajemství kříže a jeho vítězství. To je tajemství *služebnice Páně*. Musí se stát také tajemstvím našeho života, *abychom skrze jeho umučení a kříž byli přivedeni ke slávě vzkříšení*.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi

Ticho večera je vyústěním celodenního díla a noří se do svého klidu, tak jako když se svází úroda a skládá do stodoly. Ale to není konec. Z úrody má vzejít nová životní síla, pokud slouží k výživě člověka, a nový život má vzejít z těch zm, která budou zasetá do půdy. Tak ani večer dne není koncem. S Církví se večer díváme na to, co přijde, když se modlíme modlitbu před spaním a prosíme o *dokonalý konec*. Tím není míněn jen soumrak života, ale i soumrak světa. Oba jsou jen průchodem k dokonalému cíli, k věčné blaženosti a společenství s Bohem. V hodině vtělení Ježíše Krista dostalo toto společenství člověka s Bohem nový počátek. *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*. Od té chvíle je Pán stále s námi, ve dne i v noci, v životě i v umírání. *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20). Proto je jeho jméno *Emanuel – Bůh s námi* (Iz 7,14). Bůh je nám blízko, i když skryt, dokud se jeho velebnost nezjeví celému světu.

Z Directorium spirituale

22. března – Den uprchlíků a přistěhovalců

Dle přání Svatého stolce slaví i naše církev každý rok Den uprchlíků a přistěhovalců. Naše biskupská konference ho stanovila na neděli nejbližší svátku svatého Josefa, který je vlastně jejich patronem. Při útěku do Egypta přece sám zažil, co to znamená octnout se v cizí zemi, kde se mluví jiným jazykem, kde jsou jiné mravy a často i jiné náboženství, co to znamená ztratit vlastní domov.

Ještě před devíti léty patřilo do této kategorie mnoho našich vlastních krajanů. Měli sice tu výhodu, že většinou byli vzdělání, a proto schopní se brzy zařadit do života hostitelské země, ale i oni prožívali někdy velmi bolestně násilné oddělení od vlastní rodiny a rodného kraje. Dnes se tato situace lidí nucených opustit území vlastního národa stala zjevem přímo planetárním a šíří se po všech kontinentech. Není proto divu, že i Svatý otec vyzývá každý rok vždy znovu a znovu nás katolíky, *abychom před osudem těchto nešťastníků nezavírali své oči a srdce*.

Naše země nehraničí se žádným státem, odkud by lidé utíkali s nasazením vlastního života. Proto nebyváme tváří v tvář zasažení tragédií těch, kteří přicházejí přímo z míst krutého pronásledování. Na našem území však žijí desetitisíce lidí, kteří ztratili svůj domov, trpí odloučením od svých drahých a touží po troše porozumění a lásky. Mají potíže se s námi dorozumět, někteří vyznávají jinou víru, často mají i jinou barvu pleti. Bylo by příliš snadné a často velmi nespravedlivé podezírat je z nekalých úmyslů; většinou to jsou lidé pracovití, kteří konají služby, které

žádný z domácích už dělat nechce. Bude-li pokračovat vymírání našeho národa, kterému se přestávají rodit děti, stanou se z nich vítané pracovní síly, které bude naše stavebnictví a náš průmysl stále více potřebovat.

Nevíme, jak se chovali Egypťané k svatému Josefovi a jeho rodině. Jistě nemohli vědět, kdo je to Dítě v Mariině náručí. My ale víme, kdo je ten cizinec, ten přistěhovalec, kterého potkáváme na ulici. Je to člen lidské rodiny, vykoupené Kristovou krví. Je to Ježíšův bratr. „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných bratří, mně jste učinili (Mt 25,40),“ řekne nám Pán při posledním soudu. Naším úkolem je být kvasem, solí země. Snažme se tedy každý podle svých možností prokvasit naši společnost, uzavřenou do sobectví, strachu a nenávisti k cizincům, aby se stávala stále otevřenější Boží lásce. Aby aspoň ti z přistěhovalců, kteří žijí blízko nás, zakusili, že jsou v naší vlasti také křesťané.

O to vás jménem Božím prosí a k tomu vám žehná

*Mons. Jaroslav Škarvada,
předseda komise
České biskupské konference
pro migraci*

Garabandal – varovný prst Boží (13)

Další důkaz pro pravost

Silný důkaz pro pravost a nadpřirozený charakter garabandalských událostí se dá vidět v tom, že vizionářky neměly z těchto jistě mimořádných událostí žádné finanční nebo existenční výhody, ani nezískaly žádnou popularitu nebo známost ve světě. Na rozdíl od velkého počtu vizionářů na nových místech zjevení nebyly od Panny Marie vybidnuty, aby jezdily po světě a mluvily o svých zážitcích. Nemluví o tom, jedině tehdy, když se někdo ptá, nikdy se nestaví do popředí a nezdůrazňují vlastní kompetenci. Drží se v pozadí, pokud jen mohou. Nepodnikají žádné pastorační nebo přednáškové cesty, které by byly výsledkem jejich zjevení. Ne nechávají se objednávat od té nebo oné skupiny garabandal-ských příznivců.

Zůstávají tichými svědky svých zážitků, stojí v jedné řadě s lidmi, aniž by vystoupily z řady. Řadí do společenství vizionářů z La Saletty, Lurd a Fatimy. Tím se liší od vizionářů a od tak známých omilostněných duší naší doby ve všech částech světa, kteří se často dělají středem svého poslání. Nedávají žádné směrnice, co by měl kdo dělat. Ukazují na církev, říkají, že Panna Maria ne žádá nic neobyčejného.

Přeje si, aby lidé žili životem, který by odpovídal jejich lidské důstojnosti, aby plnili své každodenní povinnosti a aby dávali Bohu ve svém životě místo, které mu právem patří. Přirozeně i v Garabandalu zdůrazňovala přesvatá Panna modlitbu růžence, dokonce učila děti, jak se jej mají správně modlit, ale neudělala z něho neproveditelnou normu, která

by byla břemenem v plnění našich každodenních povinností. Právě naopak zdůrazňovala dětem a tím také početným návštěvníkům, že se mají modlit s radostí, s vděčností a touhou setkat se s Bohem. Tuto touhu máme harmonicky zapojit do našeho každodenního života. Modlitba je nutná k dosažení a udržování věčného života, tak jako potrava je nutnou podmínkou k udržování života těla.

K tomu je nutné výslovně poznamenat, že se Panna Maria při výchově vizionářek a tím také těch, kteří chtějí vydávat svědectví o víře, neopakovala. Když něco řekla dvakrát, tak jen proto, aby zdůraznila, co už bylo řečeno, anebo to, co řekla, bylo jasnější a srozumitelnější. To odpovídá také Ježíšovu způsobu vyjadřování v evangeliu a tak také formulovali Boží vzkazy proroci Starého zákona. Neby-

Všechny naše bolesti a starosti, ať se zdají jakkoliv velké, stanou se úplně maličkými, když se na ně podíváme pod křížem Ježíše Krista.

Pokud musí člověk překonávat nějaký nezdár jako etapu na cestě za svým cílem, nic není ztraceno.

Kurt Guggenheim

ly to žádné recepty vždy a všude použitelné. Bylo to vždy buď anebo, a ne „snad, možná“. Ve Fatimě také padala jasná slova, jasné pojmy, nebylo tam nic dvojznačného, žádné ploché samozřejmosti a už vůbec ne jejich ploché opakování.

Maria, milovaná dcera nebeského Otce, přišla do Garabandalu, aby připomněla, co říká evangelium: *Jestliže se neobrátíte, všichni právě tak zahynete...* (srov. Lk 13, 1–9)

Dokončení příště

V. Dobrodiní růžence

K povzbuzení velkodušně pobožnosti svatého růžence dodává sv. Ludvík Grignon, že růženec spojený s rozjímáním o tajemstvích přináší mnohonásobné dobrodiní.

- 1) Předně nás nepozorovatelně vede k dokonalému poznání Ježíše Krista.
- 2) Očištuje naše duše od hříchu.
- 3) Dává nám vítězit nad našimi nepřáteli.
- 4) Usnadňuje nám konání ctností.
- 5) Plní nás láskou k Ježíši Kristu.
- 6) Obohacuje nás milostmi a zásluhami.
- 7) Opatřuje, čím bychom splatili všechny své dluhy Bohu i lidem.
- 8) Dává nám možnost obdržet od Boha všechny milosti.

Poznání Ježíše Krista je vědou křesťanů a vědou spásy. Převyšuje, jak píše sv. Pavel,

všechny lidské vědy a poznání svou hodnotou a vznešeností:

- 1) **důstojnosti předmětu**, jímž je Bohočlověk, v jehož přítomnosti je celý vesmír jen kapkou vody nebo zrnkem písku,
- 2) **užitečnosti**: lidské vědy nás často naplňují leda ješitností a kouřem pýchy,
- 3) **nutnosti**, neboť nikdo nemůže být spasen bez poznání Ježíše Krista, a i ten, kdo nezná ostatní vědy, bude spasen, jen když je osvícen vědou Ježíše Krista.

Požehnaný růženec, jenž nám dává tuto posvátnou vědu a svaté poznání Ježíše Krista, když nás vede k rozjímání o jeho životě, utrpení, smrti a slávě. Královna ze Sáby, plna obdivu nad moudrostí krále Šalamouna, zvolala: „Šťastní tvoji domácí a služebníci, již jsou vždy v tvé přítomnosti a slyší

výroky tvé moudrosti!“ Mnohem šťastnější jsou věřící, kteří pozorně rozjímají o životě, ctnosti, bolesti a slávě Spasitele, neboť získávají tímto způsobem dokonalé poznání, v němž spočívá věčný život: Toto je věčný život!

Cítíte-li, že je vaše svědomí obtíženo hříchy, vezměte svůj růženec, modlete se část ke cti některého tajemství života, umučení nebo slávy Ježíše Krista a buďte ujištěni, že zatímco rozjímáte tato uctívaná tajemství, on ukáže své rány Otci nebeskému. Bude za vás prosit a obdržíte zkroutěnost a odpuštění hříchů. Jednoho dne řekl bl. Alanovi: „Kdyby se mnozí hříšníci často náležitě modlili můj růženec, dostávali by účast na zásluhách mého umučení a jako jejich Obhájce usmiřoval bych božskou spravedlnost.“

Náš pozemský život je ustavičný boj a stále pokouše-

ní. Nejde nám jen o přemožení nepřátel těla a krve, nýbrž o porážení samých mocností pekelných. Které lepší zbraně bychom se chopili, abychom je porazili, když ne modlitby, již nás naučil náš velký Vojevůdce, a když ne andělského pozdravení, které zahnilo na útěk ďábly, zničilo hříchy a obnovilo svět? Kterého lepšího prostředku bychom se chopili, když ne rozjímání o životě a umučení Ježíše Krista, jehož myšlenkou se musíme obrnit? Tak nás napomíná sv. Petr, abychom se hájili proti těm nepřátelům, jež Pán přemohl, ale kteří se i na nás každodenně vrhají. „Od té doby, co byl ďábel přemožen pokorou a utrpením Ježíše Krista,“ praví kardinál Hugo, „skoro se ani nemůže obořit na duši ozbrojenou rozjímáním o jeho tajemstvích, neboť když se oboří, bývá hanebně poražen.“ „Oblečte se do plné výzbroje Boží“ (Ef 6, 11), a to znamená:

Ozbrojte se zbraní Boží, svatým růžencem, a rozdrťte hlavu ďábla a obstojíte v jeho rozličném pokoušení. Odtud plyne, že už hmotný růženec je tak hrozný pro ďábla, že ho svatí užívali, aby ho růžencem spoutali a vyhnali z těl posedlých, jak to dosvědčují mnohé příklady z dějin.

Kdo se bude náležitě modlit a šířit svatý růženec, shledá, že se tím naučí více než z jakékoliv knihy a zakusí požehnané účinky příslibení, jež svěřila Panna Maria sv. Domini kovi a těm, kdo pečují o rozkvět této modlitby, která učí Boží lid ctnostem jejího Syna a uvádí do rozjímavé modlitby, povzbuzuje k následování Ježíše Krista, k častému přijímání svatých svátostí a ke konání nejrůznější dobročinnosti a získání tolika skvělých odpuštěk, o nichž lid ani neví. Šířitelé modlitby růžence o nich skoro vůbec nemluví. Spokojují se s vychvalováním růžence způsobem, který často působí jen údiv, ale nedává poučení.

Bl. Alan de la Roche uvádí, že růženec je zdrojem a zásobárnou mnoha druhů dobra:

- 1) hříšníkům poskytuje pokání,
- 2) hladovým přináší nasycení,
- 3) spoutaným dává osvobození,
- 4) truchlícím uštěďuje radost,
- 5) pokoušeným uděluje mír,
- 6) potřebným přináší nadbytek,
- 7) řeholníkům vrací bývalou kázeň,
- 8) neučené odívá moudrostí,
- 9) živým dává přemoci marnosti,
- 10) mrtvým posílá milosrdenství prostřednictvím přímlyvy.

„Chci,“ pravila jednoho dne svatá Panna blaženému Alanovi, „aby se mým oslavovatelům jak v životě, tak i ve chvíli smrti, tak i po smrti dostalo požehnaní, plnosti milosti a svobody a aby byli zbaveni slepoty, zatvrzelosti, všech nedostatků a všeho otroctví.“

PhDr. T. J. Bahounek OP

Sexuální pověry včera a dnes

V zářijovém čísle časopisu Anno Domini vyšel příspěvek MUDr. Antonína Brzka nadepsaný SEXUÁLNÍ POVĚRY VČERA A DNES. Asi bychom mu nevěnovali zvláštní pozornost, kdyby se nám nedostal do rukou dopis čtenáře. Ten nás natolik zaujal, že bychom vás rádi s oběma stanovisky seznámili blíže:

Nejprve k článku MUDr. Antonína Brzka:

Článek je rozdělen do tří kapitol. V úvodu se dočteme, že dříve „...většina předstírala, že se chová v souladu s tehdy všeobecně uznávanou tradiční, převážně křesťansky hlásanou morálkou, i když tomu tak nebylo.“ Autor konstatuje: „Přesvědčení, že jen málokdo, alespoň v takzvané slušné společnosti, morální příkazy porušuje, panovalo až do čtyřicátých let našeho století.“ To posilovalo chování, které tehdy platnou morálkou bylo.

V odstavci s podtitulem Konec bezúhonné pověsti se dočteme, že „Situace se radikálně změnila, když americký badatel Kinsey zveřejnil první rozsáhlé studie lidského sexuálního chování“, na přelomu 40. a 50. let. Tehdy jsme se poprvé dověděli, že naše sexuální chování neodpovídá zidealizovanému obrazu. „Za toto poznání jsme zaplatili oslabením motivace žít v souladu s tradiční sexuální morálkou.“ Jako pozitivní na druhé straně autor článku vidí, že „například někteří nešťastní jednotlivci s mimořádně nepříznivými předpoklady pro své sexuální chování, kteří konfliktem mezi svou zvláštností a opravdovou touhou žít v souladu s morálkou strádali, pocítili úlevu.“

V odstavci s názvem Zbožštěná normalita čteme: „Zatímco dříve byla zbožštěna tradiční morálka, dnes je zbožštěna takzvaná normalita. Lidé se ptají především po tom, co je, nebo není „normální“, a to automaticky považují za dobré. K pokřivenému obrazu o tom, co je normální, přispívají pře-

devším média. Jedinci sexuálně průbojnější a často i méně zodpovědní zde hlasitě hovoří o svém intimním životě... Tak vzniká falešný dojem, že je v sexuálním chování dnešních lidí nezodpovědnost, sexuální promiskuita, předčasný start do pohlavního života apod. častější, než tomu ve skutečnosti je.“

Třetí podtitul má název: „Katolické pověry“. Ty můžeme, podle autora článku, najít zejména v myslích těch křesťanů, „kteří pod literami Zákona dosud nedokázali objevit autentickou Boží zvěst lásky Boží k lidem“. Kritika encykliky Humanae vitae nutí, podle autora článku, „některé fundamentalisticky smýšlející křesťany „pomáhat“ papeži tím, že se snaží papežovu výzvu, která je zdůvodněna čistě morálně-teologicky, podpírat argumenty z oblasti medicíny. Tak dochází k hlásání některých nepravd a pověr.“ Mezi ně patří například „četná tvrzení o škodlivosti hormonální antikoncepce“, nebo „vysoké nespolehlivosti prezervativu jako antikoncepčního i jako protiinfekčního prostředku“. Dr. Brzek však netvrdí, že můžeme všechna rizika spojená s hormonální antikoncepcí vyloučit, ani že prezervativ zaručuje stoprocentní ochranu před AIDS. Avšak uvěřit výše zmíněným pověrám prý znamená, „snižovat svou šanci na dobrou a skutečně zodpovědnou volbu svého sexuálního chování“.

Zde bychom chtěli předslat, že na rozdíl od dr. Brzka nevidíme nic špatného na tom, podpírají-li se morálně-teologická zdůvodnění encykliky Humanae vitae argumenty

z oblasti medicíny. Je totiž smutnou skutečností, že morální argumenty, na rozdíl od lékařských, na velkou část společnosti nemají natolik silný účinek, aby vedly k změně chování. Existují-li tedy lékařské argumenty, které výše zmíněné argumenty morálně-teologické podpoří, není důvod je skrývat jenom proto, abychom snad nebyli napadeni z fundamentalismu.

A že tyto lékařské argumenty nemusí nutně patřit do oblasti pověr, k tomu bychom vám chtěli citovat z dopisu, který napsal MUDr. Matušina z Brna.

Na obhajobu své kvalifikace uvádí: „K mým povinnostem již řadu let patří i péče o endokrinnologické pacienty a jako lékař oddělení intenzivní péče a konsiliář chirurgických oborů – tedy i gynekologů – mám, jak doufám, určité právo vycházet ze získaných zkušeností poněkud více než z propagačních novinových elaborátů. Není pravda, že jediní kompetentní jsou v daném okruhu sexuologové a gynekologové. Ti velmi často vycházejí ze zobecnění svých setkání s patologickými jevy a zapomínají, že jejich úzká specializace vzdaluje jejich dohledu následky jejich třeba i dobře míněných postupů.“

K hormonální antikoncepci dr. Matušina uvádí: „Všechna rizika s ní spojená opravdu vyloučit nemůžeme, pokud víme, že používané chemické látky zasahují do 160 různých reakcí a pochodů v těle, o řadě z nichž dodnes prakticky není známo, k čemu slouží. Oblíbené odkazy na nejnovější preparáty s takzvaně minimalizovanými formulacemi a tvrzení o jejich údajné zdravotní prospěšnosti mají zásadní vadu na kráse v tom, že ověřovací studie neškodnosti, eventuálně prospěšnosti vyžadují dlouhý čas a dosud buď nebyly provedeny,

Pokračování na str. 8

Uchvatitelé Pánovy vinice

Když tak ochotně bereme ze Západu za svůj novodobý způsob přijímání Eucharistie (říkám vědomě „novodobý“, protože takovýmto způsobem se v Církvi nepřijímalo, ani když se podávalo na ruku), seznamme se dále se situací v Církvi na Západě. Následující text je věrný překlad článku ze švýcarského katolického týdeníku Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt z 6. 4. 1997.

Spor o dědictví

2. vatikánského koncilu

Při tvrdých, často nevybíravých sporech o **pravé dědictví 2. vatikánského koncilu** hrozí katolické církvi rozkol. Nejsou to žádní »špatní proroci«, kteří upozorňují na toto nebezpečí, a nejsou to také žádní depresi postižení pesimisté, kteří hovoří o rozkolu anebo přímo o odpadu od víry.

Názor a pohled papežů

Papež Pavel VI. v době, kdy pro mnoho propagandistů a deformátorů koncilu byl tzv. *duch koncilu* důležitější než to, co bylo vtěleno do koncilních dokumentů a dekretů, obrátil se na koncilní otce a také na všechny

katolíky 28. října 1963 s těmito slovy:

Tento koncil předává historii skutečnost katolické církve, která byla ztělesněna aulou plnou pastýřů, kteří všichni vyznávají touž víru, jsou naplněni stejnou láskou a jsou spojeni v jedno společenství modlitby, kázně a konání, a co je obdivuhodné, přejí si všichni totéž, vydat sami sebe stejně jako Kristus, náš Pán a Mistr, za spásu světa.

Tento zázrak milosti podle opakovaně vyjádřeného přesvědčení víry posledních papežů nebyl uveden do pohybu lidmi, nýbrž by to důsledek tajemné trinitární ekonomie. Církev se zrodila v lůně věčného Otce, který tak miloval svět, že poslal

na svět svého jednorozeného Syna. Vděčí za svůj vznik působení Syna, jeho výkupné oběti, jakož i Duchu svatému, který ji posvěcuje a vede (Jan Pavel II. 22. 12. 1992).

Církev, to jsme my

Nebezpečí vzít koncil a Církev do vlastní režie našlo záhy výraz v nepochopeném a tisíckrát opakovaném, vlastnoručně ukovaném sloganu **Církev, to jsme my**. Ano, **jsme** Církev, ale jen tehdy, když jsme jejími živými údý na Kristově těle. V jedné promluvě 29. června 1972 poukázal Pavel VI. prorocky, jak pracují uzurpátoři:

Jednou z nejnaléhavějších potřeb Církve dnes je její ochrana před tím, jehož nazýváme ďáblem. Proto: Oblečte si Boží výzbroj, abyste mohli odporovat Istimým útokům ďábla. Protože nebojujeme proti lidem z těla a krve, nýbrž proti knížatům a mocnostem, proti vládci tohoto temného světa, proti zlým duchům v ovzduší (Ef 6, 11n).

»Mystérium koncilu«

Ivan Pojavnik píše ve své na výsost aktuální knize *Mystérium koncilu*: »Část příslušníků hierarchie a řeholních řádů zachvátila krize identity. Vedla k těžkým ztrátám mezi kněžími a duchovními osobami. Ti dále uvedli velké počty putujícího Božího lidu do zmatku. Z povážlivé nevyrovnanosti určité části posádky Petrovy lodi, která se ocitá ve stále sílící bouři, vycházejí různé pokusy laický stav klerikalizovat, respektive klérus laicizovat.«

Změna paradigmatu: jiná Církev

Jakým způsobem je vyučována mládež vlivnými, oficiálně Církvi delegovanými učiteli náboženství, ukazuje učebnice Güntera Webera vydaná v nakladatelství Benziger Verlag pod titulem: *Věřím – pochybuji*. Z této učebnice náboženství několik ukázek:

Křesťanství je historickým náboženstvím, které má svůj počátek a bude mít také svůj konec. Dnes prožíváme již podzimní formu tohoto náboženství. Jak dlouho bude ještě trvat? (str. 45)

Nikoliv Bůh stvořil člověka podle svého obrazu. Naopak. Člověk stvořil Boha podle svého obrazu. Tento Bůh je synem Izraele, dítětem tohoto národa, zrozeným podle časově podmíněných představ, myšlení a potřeb. Tento Bůh je výplodem Izraele a nese jeho rysy. Je to projev izraelské psychiky (str. 53).

*Řekl Ježíš při poslední večeři tato jeho smrt předznamenávající slova: »Toto je moje tělo, které se za vás vydává, toto je má krev, která se za vás vylévá, to číňte na mou památku.« a ustanovil tím Eucharistii? **Nikoliv!** Neučinil to. To nejsou žádná Ježíšova historická slova, nýbrž slova, která vznikla při kultovní hostině a **dodatečně** dostala význam oběti. Je to kultovní legenda (str. 131).*

Sexuální pověry včera a dnes – pokračování ze str. 7

nebo nebyly ukončeny. K tomu, aby hormonální antikoncepce vůbec fungovala, musí zásadním způsobem narušit normální funkce organismu. To znamená, že i malá dávka musí být tak vysoká, aby vyrušila normální řízení pohlavních funkcí. Každý, kdo dostane do ruky některý i z nejnovějších preparátů, se již v příbalovém letáčku dozví, s čím má tu čest... V rámci zkušeností s mnoha soudními spory si totiž žádná firma nedovolí riskovat možnost, že by alespoň letmo na nejzávažnější rizika uživatelky neupozornila. Nedávné zákazy či omezení distribuce některých nových typů antikoncepce třeba v Německu neiniciovali katolíci, ale oficiální zdravotnické instituce. Mýtem či pověrou je tedy spíše tvrzení o neškodnosti antikoncepce.“

Ostatně mnohem razantnější v boji proti umělým preparátům jsou zástupci ekologických iniciativ, které se na mnoha jiných příkladech přesvědčily, jak dalekosáhle destruktivní vliv mohou mít i jen stopová množství látek, původně člověkem zavedených k „vylepšení“ přírody.“

Další z údajných katolických pověr je podle dr. Brzka „tvrzení o vysoké nespolehlivosti prezervativu jako antikoncepčního i jako protiinfekčního prostředku, o jakési řídké rybářské síti, kterou virus HIV protéká“.

Naproti tomu dr. Matušina uvádí: „Průkaz, že struktura latexu připomíná rybářskou síť, můžeme získat na kterémkoli pracovišti vybaveném elektronovým mikroskopem. Budeme-li mít současně k dispozici vzo-

rek nejkvalitnějšího kondomu a kaliper, můžeme se přesvědčit, že nejmenší volný „průduch“ v této síti klade viru působícímu AIDS v případě, že bychom si ho zvětšili do velikosti krabičky od zápalek, odpor zcela stejný jako dvojitelné vstupní dveře. ... Uvedená zjištění publikoval americký časopis *Rubber and Chemistry* zabývající se gumárenskou technologií. Důkaz, že je technologicky nemožné vyrobit kondom bez přirozeně přítomných defektů, a práce vědeckých týmů John Hopkinsovy university vedly k tomu, že nejvyšší autority zabývající se problematikou zdraví a prevence v USA jako je FDA a NIH vydaly již 17. února 1989 společné stanovisko, že kondom nemůže zabránit infekci AIDS.“ Tolik dr. Matušina.

Předneseno ve vatikánském rozhlasu

Zanedbání povinnosti – opomenutí biskupů

Příslušní biskupové, kteří mají za povinnost chránit víru svatého Božího lidu, připustili v některých diecézích tuto erozi bez jakéhokoliv odporu, což představuje vážné zanedbávání pastýřské povinnosti. Dr. Wolfgang Graf z »Iniciativního kruhu laiků a kněží augšpurské diecéze« napsal v únoru 1997: *Po vydání Katechismu katolické církve zeptal se na jednom veřejném shromáždění profesor teologie posluchačů, zda věří, že existuje jediný teolog, který bere vážně to, co stojí v katechismu. Apodikticky prohlásil, že neexistuje ani jeden student teologie, který by zastával pozici tohoto Katechismu (mezi jiným nauku o těle a duši, o prázdném hrobu, o transsubstanciaci) a který by pak prošel u zkoušky a byl připuštěn ke kněžskému svěcení.*

Proč nechťejí odpadlíci opustit Církev?

Můžeme si položit otázku, proč vedou odpadlíci tak zavilý a tvrdý boj o »jiný obraz Církve« všemi možnými prostředky? Mohou přece prostě odejít z té církve, která má podle jejich mínění překonané názory, falešnou morálku, ztuhlá a za vlasy přitážená dogmata. Mohou, ale nechťejí. Vidím pro to dva důvody: **První důvod:** katolická Církev má pro odpadlíky mnoho přitažlivých věcí, o které by neradi přišli. Slovo odpadlík není termín polemický, nýbrž věcný. Jsou to ti, kteří odpadli, vystoupili. Ale oni jsou zainteresováni na hmotných a kulturních hodnotách Církve. Církev jim zajišťuje společensky vlivné postavení, úřady, pocty a dobře placená místa. Kdo by měl zájem opouštět takovou organizaci, když se v ní tak dobře zabydlel?

Druhý důvod je hlubší a významnější. Kdo přišel světónázorově k přesvědčení (třeba i dodatečně), že teologie je pouze sublimovaná forma antropo-

logie, ten již opustil půdu nadpřirozené víry, stal se odpadlíkem. To je možno uskutečnit zcela mlčky a v tichu. Takový krok k ateismu popisuje *Ludvík Feuerbach* v knize *Podstata křesťanství* z r. 1841. Ateistické náboženství Ludvíka Feuerbacha se dnes stalo opět aktuálním. Píše: *To, co je pro náboženství prvotní, totiž Bůh, to je, jak se ukázalo podle pravdy, teprve druhotné. Bůh je pouze předmětná bytost člověka. To, co je pro náboženství druhé, člověk, to musí být nyní dosaženo a vysloveno jako první. Láska k člověku nemůže být odvozená. Ona musí být původní. Jen pak bude pravá (lidská) láska svatou přípustnou mocí. Homo homini Deus (Člověk je člověku Bohem).*

Kdo se jako katolík věcně ztotožní s tímto Feuerbachovým přesvědčením, musí následně dokončit změnu paradigmatu k ateistickému katolicismu. Může podržet vnější formy katolické církve, může mít dokonce pochopení pro náboženské potřeby, ale vyprázdní zcela nadpřirozený obsah náboženství – z vnitřní logiky – a stane se přesvědčeným odpůrcem nadpřirozeného zjevení, které církev ve své víře vyznává a hlásá.

Ti, kteří zůstanou věmi nadpřirozené víře, budou rychle označeni za fundamentalisty. I ateista *Ludvík Feuerbach* požaduje pro svůj ateistický světový názor, aby byl »náboženský«. Religiozitu však vidí *Feuerbach* v mezilidských vztazích. Je možné samozřejmě i odpovědné zacházení s životním prostředím spojit s touto vnitrosvětovou »religiozitou«. To však není žádné spojení s osobním Bohem, kterému člověk vděčí za svůj život a kterému je nakonec odpovědný. Také církev přestává být pro odpadlíky nadpřirozeným tajemstvím. Jako společenský a historicky podmíněný produkt chtějí církve převzít do vlastní režie a odpovědnosti. Tato zlidštěná církev zbavená

pevných základů může se pak libovolně přizpůsobovat dobovým trendům.

V tomto duchovním boji hraje velkou roli obratné maskování. Evangelista *Jan* píše ve svém prvním listu: *Oni vtrhli doprostřed nás, ale k nám již nepatří* (1 J 2, 19).

Podobenství o vinařích

Podobenství o vinařích, které zaznamenali všichni tři synoptikové, dává pro to biblicky jasné zdůvodnění:

Jeden hospodář zasadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal lis, postavil věž, pronajal ji vinařům a odejel ze země. V čase plodů poslal své služebníky k vinařům vyzvednout z ní výtěžek.

Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbilil, druhého zabil, třetího ukamenovali. Hospodář tedy poslal jiné služebníky ve větším počtu, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled poslal svého syna, protože si myslel: Na mého syna budou mít ohled. Když však vinaři viděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše.« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabilil (Mt 21, 23–27).

Uchvácení vinice slibuje vinařům výhody. Dělalí si na ni nárok. **Oni** jsou nyní jejími pány. Přeneseno na vinici Církve, mohou si nyní emancipátorsky říct: **My** jsme Církev. Konečně jsme setřásli definitivně paternalistické jho. My rozhodujeme, co podle úvahy našeho rozumu budujeme ještě do našeho světového názoru a co podle našeho názoru je již třeba odhodit.

Poslední slovo

Zbývá říct poslední slovo. Je to o to důležitější, protože se ve sporu o dědictví týká všech, i těch, kteří jako Otcovi služebníci byli zbiti, zabiti a ukamenováni.

Budou uzurpátoři potrestáni? Ježíš klade tuto otázku, ale

...naše osobní modlitba jednoho za druhého není asi dosti konkrétní, i když k tomu máme denně tolik námětů: hněv na spolupracovníka, starost o dítě, strach o nemocného, prudký odpor k někomu nesympatickému, kritiku odpovědného, radost z neočekávané pomoci. Kolik času ztratíme řečmi o těchto setkáních, a ještě více času strávíme myšlenkami a pocity. Kdybychom jenom zlomek tohoto času, jistě méně než desetinu, věnovali na to, abychom tyto lidi představili v modlitbě Bohu, mohli bychom zcela změnit svůj život.

Kardinál Alfréd Bengsch

sám na ni neodpovídá. Odpověď vysloví posluchači, dokonce i kněží a farizeové, kteří také patří k posluchačům: Pravý hospodář je zbaví jejich majetku a popraví je.

Před touto reakcí se musíme sřežít.

Takto daná odpověď nesouhlasí s Kristovým duchem. On sám jako zabitá oběť řekne na kříži: *Pane, nepřičítej jim to za hřích.* (Sk 7, 60)

Kristus je obětní Beránek, který zůstává nekrvavým způsobem se svou láskou a prolitou krví uprostřed Církve. On je nepřekonatelnou skutečností tajemství Církve. Uzurpátoři mohou vinici zpusťřit, na tajemný lis však nedosáhnou a věž nespadne, i když strážci jsou někdy ospalí.

Nadpřirozená víra mi dává naději, že až přijde eucharistický Pán, zabitý obětní Beránek, mohou i uzurpátoři, budou-li schopni, natáhnout ruku a prosit o smilování, aby přijali v opravdové lítosti opět Boží lásku. Neboť tam, kde se velkou měrou rozmohl hřích, ještě více se rozmnožila milost. Jako hřích projevoval svou vládu tím, že působil smrt, tak zase milost začala uplatňovat svou moc tím, že dávala ospravedlnění, které vede k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána (Řím 5, 21).

Willi Studer

Alexandrina – utrpení a sláva (12)

Alexandrina živě popisuje všechno, co následovalo. 27. května 1943 napsala:

Abych splnila přání a vůli pana arcibiskupa, podrobila jsem se lékařskému vyšetření ještě jednou. Když mi o tom řekli, mého ducha se zmocnilo nové utrpení, ale protože ve všem vidím svatou vůli Boží, přijala jsem to jako vždy z poslušnosti. Když mi řekli den, kdy přijdou doktoři, s velikou vroucností jsem se modlíla k Panně Marii, aby mi dala potřebnou vyrovnanost, abych snesla všechno odvázně a s oddaností Ježíši a duším.

V předem stanovený den přišel do našeho domku doktor s dr. Enricem Gomesem di Araujo a dr. Carlem Limou. Byla jsem naštěstí klidná a vyrovnaná. Bůh mou modlitbu vyslyšel. Jeden z doktorů se mě zeptal, zda trpím hodně a za koho svá utrpení obětuji. Také se mě ptal, jestli trpím ochotně a jestli bych byla ráda, kdyby ode mne Bůh mé utrpení odňal. Odpověděla jsem podle pravdy, že trpím opravdu velmi mnoho a že všechno obětuji za lásku Boží a na obrácení hříšníků.

Pak se mě ptali, co je mou největší touhou, a já jsem odpověděla: „Je to nebe.“ Pak se dotazovali, jestli chci být světicí jako sv. Terezie nebo sv. Klára a přijít do nebe, když za sebou zanechám slavné jméno po celém světě. „To mne nezajímá ani v nejmenším,“ odpověděla jsem. Pak se zeptali: „Kdyby bylo nutné ztratit svou duši, abyste zachránila hříšníky, co byste dělala?“ Odpověděla jsem: „Věřím, že i já bych byla spasena, ale kdybych měla ztratit svou duši, řekla bych ‚ne‘, protože Bůh by nikdy takovou věc nežádal.“

„Proč nejíš?“ zeptali se potom. A já jsem odvětila: „Nejím, protože nemohu. Cítím se nasycena. Nepotřebuji jíst. Touhu po jídle však mám.“

Lékaři pak začali s vyšetřováním, které jsem snášela s dobrým rozpoložením. Nakonec, když viděli, že nejsem ve stavu, abych podnikla cestu, rozhodli se zavolat dvě řádové sestry, aby potvrdily pravdu o mém postu. Odešli, a já jsem jen čekala na jejich rozhodnutí. 4. června přišel můj zpovědník, aby mi podal svaté přijímání, v doprovodu lékaře, který pak vysvětlil, že mi byla dána možnost nastoupit do nemocnice v Oportě, abych měla půst potvrzený lékařsky. Byla bych měsíc v izolaci a pod stálým pozorováním. Okamžitě jsem řekla „ne“ – ale hned jsem toho litovala, když jsem pomyslela na poslušnost, již jsem povinna panu arcibiskupovi, a na obtížnou situaci mého duchovního vůdce, mého lékaře a mých příbuzných a přátel. Návrh jsem tedy přijala, v závislosti na trojí podmínce: Bude mi umožněno přijímat Nejsvětější svátost každý den, bude mne doprovázet moje sestra, nebudu se podrobovat žádným dalším lékařským

vyšetřením, protože nastupuji do nemocnice jen na pozorování.

10. června bylo připraveno všechno na mou cestu do nemocnice Foce del Duro v Oportu. Můj zármutek byl veliký, ale měla jsem takovou důvěru v Ježíše, že jsem cítila, že by mi poslal na pomoc anděly, kdyby to bylo nutné. Když přijel můj lékař, chvíli váhal, jako by se mi zdráhal říci, že už musím jet. Nakonec jsem ze sebe vypravila: „Tak pojďme, pane doktore. Kdo se chce vrátit, musí nejdřív odejít!“

Objala jsem své příbuzné a přátele a jenom Ježíš věděl, co mě to stálo bolu, abych se od nich odloučila. Hleděla jsem jen na Jeho Nejsvětější Srdce a Neuposkvměné Srdce Panny Marie a úpěnlivě jsem prosila, aby mi dali odvahu a sílu snášet tohle nové utrpení. Když mě na nosítkách snášeli dolů, mumlala jsem k plačící rodině: „Odvahu! Všechno pro Ježíše a pro duše!“ Víc jsem říci nedokázala. Srdce se mi tak sevřelo, že jsem cítila, že nebude možné zadržet slzy.

Okolo sanitního vozu se tísnila více než stovka lidí. Skoro

u všech jsem viděla v očích slzy. Bol, který jsem pak ucítila, byl nepopsatelný. Srdce mi bušilo tak prudce, jako by mi každou chvíli mělo roztrhnout hrudník. Uvnitř jsem se modlíla: „Přijmi tento tlukot, můj milý Ježíši, z lásky k Tobě a za spásu duší.“

Cesta byla obtížná. Zdálo se mi, že mé srdce nevydrží. Sem tam jsem se podívala na svou sestru a viděla jsem, jak je sklíčená. Milostí Boží jsem dokázala udržovat úsměv na rtech. Avšak neustálé otřásání vozu pro mne bylo doslova mučením a já jsem se opakovaně modlíla: „Všechno z lásky k Tobě, můj milý Ježíši, a ať soumrak mého ducha poslouží k prozáření jiných duší!“

Když jsme dorazili do Matozinhos, doktor mi ve voze podohmul záclony, takže jsem se mohla podívat na moře. Mé nitro naplnil nesmírný klid, a jak jsem pozorovala neustálý pohyb vln, prosila jsem Ježíše, aby nechal mou lásku narážet v přiboji bez přestání jako ty vlny.

Pokračování příště

Římský klérus u papeže

Jan Pavel II. přijal ve zvláštní audienci kněze své římské diecéze a vyzval je, aby se stali opravdovými evangelizátory a věrohodnými svědky víry:

»Městská misie potřebuje kněze, kteří jsou autentickými evangelizátory a věrohodnými svědky víry...

Městská misie vstupuje nyní do svého vrcholu. Mnohé farnosti již začaly svou misii v rodinách a já sám jsem ji zahájil 1. února návštěvou jedné rodiny ve farnosti Božského Srdce Ježíšova...

Chtěl bych připomenout vnitřní pouto, které spojuje naše kněžství s Duchem svatým a s touto misí... Je to síla daru Ducha svatého, v níž naši apoštolové odvahu, aby šli do ce-

lého světa ve jménu Páně, aby zvěstovali jeho, jeho spásu a jeho Království...

Tento dar Ducha svatého není méně živý a méně účinný v nás, neztratil nic na své obnovující a posvěcující síle... Zvláštního vyžití Ducha svatého se nám dostalo ve chvíli našeho kněžského svěcení, když jsme jej již přijali ve křtu a v bířmování; je zdrojem a kořenem zvláštního

úkolu, který nám byl svěřen v misii a v evangelizaci...

Ale Duch svatý, draží kněží, nás nejen provází, on nás vede a podporuje na cestě naší misie. On nás dokonce předchází...

Ruku v ruce s tím, jak se blíží Velké jubileum, rysují se stále zřetelněji příležitosti milosti Ducha svatého, který přichází, aby připravil Církev a lidstvo, a to zvláště Církev v tomto městě Římě.«

Podle L'Osservatore Romano

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXXIII.

Wilhelm Hünermann

„Já si vůbec nestěžuji na skromné jídlo,“ řekl Gallus. „Jenom si myslím, že bys měl zeleninu lépe kořenit. Chutná trochu fádně.“

„Lépe kořenit?“ bručel starý voják. „Snad egyptskou majoránkou, indickým pepřem, zázvorem a kardamomem? Omyl, můj milý! V Marmoutier bys to marně hledal. Nepotřebujeme takové přísady; když přijdou naši mniši z práce, hladoví jako vlci, chutná jim to i tak, a naše strava je jistě zdravá i bez ostrých koření, která jen rozpalují krev, zatěžují žaludek a vyvolávají ochablost a lenost těla i ducha.“

„A jak je to s vínem?“ ptal se novic. „Přece jsem viděl nádhernou vinici na břehu Loiry.“

„Vino je určeno pro svatou oběť a pro nemocné a slabé bratry. My ostatní pijeme vodu ze studny, kterou náš otec sám vykopal, když sem přišel. Ale teď už dost žvanění. Běž a nasekej dříví pro oheň v krbu!“

Nováček ochotně poslechl. Zatímco pod jeho ráznými údery sekerou odletovala polínka, přemýšlel o poslušnosti. Klášter Marmoutier je tedy Boží vojenský tábor. To ovšem vyžaduje přísnou kázeň a tvrdý život. V kohortě není místo pro změkčilce. Ale Gallus nebyl změkčilý a ani nechťel být. V táboře vojáků je hlavní poslušnost, každá služba je důležitá a ani služba v kuchyni neubírá na cti. Biskup Martin ho chtěl jen vyzkoušet, když ho určil k tak nízké službě. Ať tedy uvidí, že obstál ve zkoušce.

Všechny práce v klášteře Marmoutier měly stejnou cenu. Z hlubokých lesů u Loiry se ozývaly údery seker dřevorubců. Na hlavním prostranství pracovali řemeslníci na stavbě kos-

tela, který měl být zasvěcen apoštolským knížatům Petru a Pavlovi. Další bratři zase pleli plevel v zahradě, orali pole nebo vyvazovali výhonky na vinici.

V některých celách pilní mniši opisovali knihy, Písmo svaté, zbožná díla Otců, spisy biskupa Hilaria, mnišský život Athanasia. Této práci přikládal Martin velký význam. Rukopisy byly jediným pokladem kláštera a bratří je s velkou pilí a umem zdobili skvostnými iniciálami a krásnými obrázky.

Snad mě jednoho dne Otec také určí k této práci, myslel si novic. Udělala by mi větší radost než čištění zeleniny. Ale do té doby chtěl věmě konat své povinnosti. Radostně si pískaje uchopil své břemeno a nesl je do kuchyně.

K obědu se všichni mniši, kteří jinak měli každý svou celou, shromáždili do místnosti, které hrdě říkali refektář. Tvořila jej však jen veliká, narychlo stlučená bouda. Těžkým krokem přicházeli dřevorubci, ještě rozehřátí svou těžkou prací. Za nimi následovali zahradníci a zemědělci, řemeslníci, písaři, kněží a diakoni. Klerikové měli, stejně jako Martin, oděv z hrubé černé látky, ostatní přicházeli ve velbloudích a kozích kůžích, jen několik galských sedláků, přijatých nedávno do kláštera, mělo ještě svůj keltský kroj, kazajku, kalhoty a plášť z pestré kostkované látky. Jejich nohy vězely v hrubých dřevěných sandálech. Všichni měli krátce ostříhané vlasy.

Muži ze všech zemí Páně a ze všech stavů tvořili konvent v Marmoutier. Byli tu zjizvení veteráni od Rýna či z ilyrských provincií, galští sedláci s opálenými a ošlehanými tvářemi.

Pokračování příště

Boží mlýny?

Prožíváme dobu postní, čas, který každého určitým způsobem oslovuje a napřimuje, nebo, chcete-li, narovnává či zušlechťuje. Je velkou škodou pro celou naši společnost, že pojem púst nebere řada lidí vůbec vážně a ani se nezabývá jeho smyslem.

Horším a varovným jevem ve společnosti je skutečnost určitě jízlivosti a opovrhování odříkáním si něčeho a skromností. Celá řada lidí – nevěřících či zaměřených pouze materialisticky – se na slovo „púst“ dívá téměř opovrhlivě a – řekl bych – nevěřičně, poněvadž souvisí velmi úzce s nejstarším zákonem na světě a tím je Desatero Božích přikázání.

Kolik už to bylo různých vtipů a zesměšňování tohoto zákona Božího, na kterém nebylo pozměněno ani jedno písmeno, ba ani jedna čárka! Nedodržování tohoto zákona se zle obrací proti člověku, ať už věřícímu, či nevěřícímu. Vzpomeňme úsilí Abraháma odvrátit zkázu velkých měst Sodomy a Gomory. Lidé se smáli do očí těm, kteří je varovali. Neuposlechli a v hrozném ohni i stutinách těchto měst zahynuli. Tato města přestala navždy existovat. Loto-va žena, když se na útěku z města ohlédla, v hrůze zkameněla, proměnila se v solný sloup.

Případ uposlechnutí varování proroka Jonáše nutí k zamyšlení. Město Ninive bylo zachráněno od zkázy. Všechno obyvatelstvo, včetně vlastního krále, uposlechno varování a přijalo výzvu k pokání a nápravě života.

Máme v historii bohaté zkušenosti – dobré i zlé. Člověk se však ve své povýšenosti nepolepšil a nepoučil. Drze se vysmívá všemu, co je životodárné, co má smysl a řád, který je nutné respektovat.

Situace dnes? Tisíce lidí umírají ve válečných konfliktech,

umírají hladu i vlivem přírodních katastrof. Při tom všem v naší sobeckosti, která je až alarmující, si těchto hrůz a utrpení nevšímáme se sebeuspokojením, jako by se nám toto všechno muselo vyhnout. Hledáme na nové nemoci moderní přípravky, léky, pilulky atd. Do nedávné doby jsme jednu z nejzákeřnějších nemocí, AIDS, vůbec neznali. Dnes tato nemoc zasahuje i do řad těch nejnevinnějších, jakými jsou děti.

Toto všechno je důsledek nerespektování Božího zákona.

Jestliže nebudeme usilovat o správný řád na zemi a respektovat celé Boží přikázání, může se stát, že při ohlednutí nazpět, v hrůze, co jsme zavini-li, z nás zůstanou zkameněliny či solné sloupy!

Proto změňme své smýšlení, čiňme pokání, dokud je čas a my jsme na cestě!

Jan Jakubík, Tošovice

Když neřekneš ano, nebudeš žít:

**ano k sobě samému,
ano ke svému věku,
ano ke své tváři,
ano k svým bližním,
ano k Bohu.**

Když neřekneš ano, nebudeš milovat:

**ano k svému partnerovi,
ano k utrpení,
ano k odpuštění,
ano k obrácení,
ano k novému začátku.**

Když neřekneš ano, nebudeš mít pokoj:

**ano k dnešku,
ano k zítřku,
ano k rozloučení,
ano ke smrti,
ano k onomu světu.**

Jenom když řekneš ano, budeš žít, milovat, mít pokoj a mír, budeš mít štěstí a spokojenost a budeš se těšit ze života.

Vojtěch Ludvík Ballin

Pastýřský list českých a moravských biskupů k romské otázce

Milé sestry a milí bratři v Kristu,
obracíme se na Vás v mimořádné záležitosti, která je výzvou pro naše svědomí. Je mnoho zla kolem nás a mlčení někdy znamená souhlas se zlem.

Po staletí žijí mezi námi svým svérázným způsobem občané romského původu a jazyka. Za vlády nacistů byli fyzicky likvidováni, za komunistů necitlivě „civilizováni“. Po osmi letech demokratické vlády od nás utíkají do ciziny, kde, jak doufají, nebudou považováni za nižší rasu, ponižováni a ohrožováni na životě. Nejsou to jen jejich pocity. Došlo k množství násilných útoků a k desítkám vražd.

Tato až krvavě vyhocená situace se týká nás nejen jako občanů spoluodpovědných za veřejný život, ale i jako křesťanů. Stojíme před stejnou volbou jako v biblickém podobenství: Samaritán na jedné straně, nebo kněz a levita na straně druhé.

Příčina obecně rozšířené nedůvěry, strachu a cizoty vůči Romům je, částečně a nechtěně, v nich samých. Nejenže jsou nejpočetnější menšinou, která stále roste, ale jsou jiní, nezapadají do stylu našeho života. S označením „cikán“ je odedávna spojována představa lháře, zloděje, výtržníka, rváče. Pravda je to jen zčásti a bude třeba poctivě zjistit, proč je romský podíl na rozbujelem poli zločinu u nás vyšší a oč je na druhé straně z hlediska způsobených škod naopak nižší. Asi před tisíci lety Romové emigrovali z Indie a toulají se po Evropě, trpěni, přijímání i vyhánění. My sami jsme ostatně poznamenáni půlstoletím útlaku a máme ještě co uzdravovat na duši národa.

Že jsou Romové zásadně schopni zařadit se do našeho dneška, o tom svědčí ti z nich,

kteří dosáhli vyššího i vysokoškolského vzdělání. Například v oblasti, která je jejich bytostně citovostí nejvlastnější, totiž v hudbě a umění, mají právo být bráni velmi vážně mezi jinými kulturami. Potřebují však překonat propast, která je dělí od dnešního vzdělanostního a sociálního standardu. Pro moderní svět je naopak až zahanbující jejich mnohdy silný rodinný cit, úcta k rodičům a láska k dětem. Mají ostatně právo žít ve vlastní duchovní kultuře stejně jako my.

Od poloviny našeho století se civilizace vzešlá z křesťanských kořenů snaží prosadit všelidské bratrství pomocí Charty lidských práv, mezinárodních dohod, státních zákonů a různých aktivit. I papežové potvrzují, že je to plně v souladu s vírou a mravním zákonem. Už Starý zákon prikazuje Izraelitům přátelský postoj vůči jiným na jejich území: neutlačovat je a chránit jejich práva. Evangelium pak stanoví radikální rovnost všech lidí, dětí jednoho Otce. Láska k vlastnímu národu je přirozená a plodná, pokud se nestane fanatickým nacionalismem a nenávisťným rasismem.

Sami jsme zažili, co to je být méněcennou rasou jako Češi pod vládou nacistů, kteří nás hodlali vyhnat, a jako věřící pod komunisty, jejichž ateistické nenávisti jsme museli čelit. A teď z naší svobodné země utíkají Romové, protože jsou našimi rasisty ponižováni, ohrožováni a zabíjeni. A to ve státě s tak výraznou humanistickou a demokratickou tradicí!

Co teď od církve právem čeká svět, naše svědomí a hlavně Bůh? Na volání topící se romské ženy odpověděla bez váhání statečná novinářka, jejíž jméno nesmí být zapomenuto. Výjimečné a přítom tak sa-

mozřejmě hrdinství je vrcholným vzorem praktického uskutečňování lásky k bližním a výzvou k otevření očí pro nouzi druhých. Lhostejnost je v takových situacích tichou podporou zločinců a účastí na jejich činech. Ježíš nám v evangeliu říká, že co dobrého jsme odmítli učinit jednomu z jeho nejmenších bratří, odmítli jsme učinit jemu. Na rozdíl od Kaina víme, že jsme strážci svého bratra, každého lidského tvora. Denně si přece v modlitbě připomínáme, že Bůh je Otec nejen náš, ale stejně i všech našich lidských sester a bratří.

Naší netečností je často udržována propast mezi naším národem a Romy, a proto musíme stavět mosty. Je to možné, jak ukazuje blahoslavený romský mučedník Cefferino Jiménez Malla (vyslov – Seferino Chimenés Malja), popravený ve Španělsku roku 1936 během občanské války za obranu napadeného kněze. Na jeho beatifikaci se loni 4. května sjeli do Říma Romové z celého světa.

V postní době slyšíme výzvu: „Obráťte se a věřte evangeliu!“ Obrátit se znamená změnit smýšlení, obnovit svěžest lásky, aby byla pohotová k činům. Nezní-li tímto tónem naše srdce, pak zbytečně rozhoupáváme kostelní zvony k Boží oslavě.

Pokud jde o činy, je očividně potřebné ujmout se lidí s jinou barvou pleti, našich i cizinců, přinejmenším tak, že přivoláme pomoc proti útočníkům. Ale jde hlavně o zásadnější pomoc: aby Romové a ostatní naši odlišní bližní věděli, že nejsou opuštěni. Že věřící žijící po celém našem území i církve jako celek stojí rozhodně při nich. Mnozí z nich si dosud uchovávají svou osobitou víru v Boha a důvěru v církve. Jsme dlužní také naší spo-

lečnosti pomoc při zařazování Romů do plného občanského společenství, zvláště když teď stojíme na prahu Evropy.

Čeští katolíci i jiní křesťané a občané už vyvinuli některé modely dobrého působení v tom směru. Je dobře o nich vědět a inspirovat se jimi. Čím více ostrůvků dobrého soužití s nimi vytvoříme všude, kde žijeme, tím spíše se budou měnit oni i veřejné mínění. Bez zázemí v občanech se neobejde ani státní správa. Na okraj společnosti se místo takzvaných „barevných“ musejí dostat brutální fanaticové. Velmi důležitá je v této souvislosti výchova mládeže proti každému násilí.

„Nemilujte jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy!“ Těmito slovy buší svatý Jan ve svém prvním listu do svědomí nám všem. Protože chceme a můžeme spojenými silami vzít na sebe tento úkol, žádáme Vaše kněze i Vás, drazí věřící, o sdělení zkušeností, kladných i záporných, na adresu Komise pro Romy při České biskupské konferenci. Aby náš velký záměr neztroskotal na neznalosti té složité problematiky a na horlivosti ne dost citlivé, je nutné postupovat uvážlivě a vypracovat potřebná poučení.

Vyprošujeme příslušné dary Ducha lásky nám všem.

Vaši biskupové

Senzace kolem svitku

Alfons Sarach

Ostudný blud

V posledním padesátiletí bylo nemálo teologů, především protestantsky orientovaných, kteří se snažili zbavit kouzla evangelijní zprávy. Katoličtí se k nim přidali. Někteří naskočili v poslední chvíli do vlaku, aniž by si všimli, že z něho zase mnozí mezitím vystoupili. Ostudný blud spočíval v názoru, že evangelia neobsahují žádné zprávy očitých svědků, nýbrž spíše fikce pozdější generace, která postupně postavu Ježíše z Nazareta ve svých vzpomínkách zidealizovala a nakonec zbožštila. Byla prý napsána až po zboření Jeruzaléma, 40 let i více po jeho smrti, a nemají proto žádnou historickou cenu.

Smrtná rána této teorii

Tato stavba dostala smrtelnou ránu. Historikové, znalci

dávných jazyků, papyrologové a znalci Nového zákona, kteří jsou velice střízliví ve vyslovování názorů, přišli po nejnovějších objevných pracích ke zcela opačným senzačním závěrům: Podle nich jsou evangelia mimořádně věrohodné zprávy očitých svědků a byla napsána velice brzy po Ježíšově smrti velmi inteligentními učedníky, znalými cizích řečí. Absolutní bombou je tvrzení paderbornského papyrologa Carsten Petera Tiedeho a Angličana Matthew d'Ancony, které zveřejnili v knize **Der Jesus-Papyrus**.

Objevili v oxfordské knihovně kus egyptského svitku s evangeliem sv. Matouše, který jednoznačně vznikl nejpozději v r. 66, pravděpodobně ještě dřívě. Berlínský antropolog k tomu napsal: »Problém spočívá v tom, že to zpochybňuje celou výstavbu teologie.« Libe-

rální teologové totiž již delší dobu odmítali všechno, co se jim nelíbilo, jako výplod tradice velmi vzdálené od Krista.

Matouš byl vzdělaným mužem

Výzkumné práce dospěly k závěru, že Matouš, původním jménem Levi, nebyl žádným špatným celníkem, nýbrž vlivným celním úředníkem, který měl vysokou kvalifikaci a dostatečné finanční prostředky. Znal plynule aramejsky a řecky a pravděpodobně znal i těsnopis. Již v r. 1972 byl v jedné jeskyni v Qumranu objeven zlomek svitku zvaný 7Q5, v němž byl rozpoznán úryvek Markova evangelia. Při identifikaci spolupracovala paradoxně i izraelská kriminální policie nejmodernějšími metodami. Senzace spočívá v tom, že toto evangelium muselo být napsáno velmi brzy, protože Qumran zbořili Římané v r. 68. Jelikož evangelium vzniklo v Římě, muselo vzniknout do-

statečně brzy, aby se dostalo do Qumranu.

První vrchol nové orientace

S úplnou posedlostí a všemi dovolenými a nedovolenými prostředky se snaží novozákonní teologové tyto výsledky popřít. Dva příklady jsou však pouze začátek, počátek nové orientace, kterou vedou, bohužel, nikoliv teologové, ale historikové, altfilologové a papyrologové.

Přel. -ra-

Dopis nemocným – březen 1998

Drazí nemocní, opět jsme uprostřed postní doby, která nás vybízí k pokání. Většinou si pod tímto pojmem představujeme různé kající skutky a odfikání, ať už v jídle, či zábavách a pohodlí. Víím, že Vás nemocných se tento druh pokání aspoň ve většině případů netýká. Pro nejrůznější potíže musíte držet dietu, a tak si vlastně stále něco odpíráte. A o nějakých zábavách či pohodlí tu nelze vůbec mluvit.

Ale je toto vše, co po nás postní doba žádá a tak důrazně nám přikazuje? Jistě že ne! Mohlo by to být někdy dokonce velmi málo, kdyby šlo jen o vnější skutky. Postní doba po nás žádá především hluboké vnitřní obrácení. Obrat'te se a věřte evangeliu! Obrat'te se celým srdcem k Bohu, k Písmu sv., k Ježíši Kristu!

Zase je nám dána ta veliká šance provázet Pána Ježíše na jeho křížové cestě, ponořit se do jeho nesmírného utrpení, které podstoupil pro naši spásu. Kéž bychom tuto šanci nepromeškali, ale naopak, co nejlépe ji využili! Protože, moji drazí, čas je cosi posvátného, má stejnou hodnotu jako věčnost! Jedině v čase mohu udělat něco dobrého, jedině v čase mohu prosit, děkovat, odpouštět a milovat. Jedině v čase se mohu ještě vrátit k Pánu. Na věčnosti už nám k tomu nebude dána žádná možnost. O tom bude rozhodnuto v okamžiku naší smrti.

Snažme se tedy dobře využít každý den této postní doby, která nám byla zase darována jako veliká milost, a ještě vřeleji se spojujme s Pánem. Otevřme mu svá srdce a pozvěme ho, aby

vstoupil do naší bídy, našich ran, strachů a bolestí. Neustále vzývejme Ducha svatého, aby on sám v nás volal: Abba! Otče! V tomto měsíci březnu máme ještě navíc velkého přímluvce sv. Josefa. Byl to „muž spravedlivý“, říká o něm Písmo sv. Prosme ho tedy, aby nás naučil hlubokému mlčení a naslouchání. Abychom mohli vše, co v tomto tichu bolestně vyplave na povrch, pokorně a beze strachu prohodit s Pánem. Abychom i my dokázali být „spravedliví“, a přestali už konečně zakrývat naše rány a prohry. Dokud totiž budeme svá vnitřní zranění stále zastírat, dotud budeme přikrašlovat sama sebe a pravda v nás nebude. Nebudeme žít v realitě, ale v jakémsi snu, z něhož probuzení by mohlo být tragické.

A tak při všech ranách v našich duších, při naší malé důvěře v nekonečné Boží milosr-

denství, při všech našich obavách, starostech a hořkostech nebojme se stále znovu volat a prosit:

Ježíši, kéž je Tvůj kříž mou radostí!

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Svět potřebuje mateřskou ženu, protože svět je stále jako chudé a bezmocné dítě.

Gertruda von Le Fort

Dá se žít několik dní bez jídla, ne však bez modlitby. Modlitba je klíčem rána a závorou večera. Neztratil jsem pokoj duše, vzdor tolika příkořím, protože tento pokoj pochází z modlitby.

M. Gándhí

EXERCICIE 1998

HORA MATKY BOŽÍ, KRÁLÍKY

25. – 29. 5. – pro ženy na téma: Příklad, Duchu svatý (P. Jan Bláha CSsR).

14. – 18. 9. – pro muže a ženy bez omezení věku na téma: Můj život s Ježíšem (P. Remigius R. Janča OFM).

28. 9. – 2. 10. – pro ženy na téma: Duchovní cvičení se sv. Terezií od Jezulátka (P. Vladimír Jedlička CSsR).

5. – 9. 10. – pro ženy (P. Jan Bláha CSsR).

11. – 17. 10. – kněžské exercicie (P. Benedikt Vladimír Holota OFM).

26. – 30. 10. – pro ženy, které ještě na exerciciích nebyly, na téma: Boží volání (P. Vladimír Jedlička CSsR).

9. – 13. 11. – pro starší ženy, základní kurs (P. Vladimír Jedlička).

16. – 20. 11. – pro starší ženy (P. J. Bláha CSsR).

Začátek exercicií první den večer v 18 hod., závěr poslední den ráno. Ubytování ve dvoulůžkových pokojích. Ceny za celý pobyt laici (4 dny): 670 Kč; kněží (6 dní): 960 Kč. Poplatek se platí až při nástupu. Sociálně slabší mohou požádat o slevu. Písemné přihlášky s uvedením věku zasílejte na adresu:

POUTNÍ DŮM, 561 69 KRÁLÍKY II/2,

tel. fax: 0446/63 17 44 nebo tel.: 0446/63 11 78

Motto: „Přimluve, Duch svatý, ten vás naučí všemu.“ (Jan 14,26)

Vysokoškolské katolické hnutí pořádá ve dnech 24. – 26. 4. 1998

IV. STUDENTSKÝ VELEHRAD

spojený s poutí jednotlivých akademických obcí na Velehrad

TÉMA: CÍRKEV – STUDENT

Výběr z programu:

PÁTEK 24. 4. — V 17.00 hod. začínáme večerí — 19.00 hod. mše svatá v bazilice — 21.00 hod. společný večer s představením jednotlivých akademických obcí.

SOBOTA 25. 4. — Dopolnedne panelová diskuse na téma „Quo vadis ecclesia bohémica?“ — Účast přislíbili: P. Kolář, D. Rejl, M. Semín, R. Malý, Dominik Duka — Odpoledne: diskusní kroužky s přednáškami na různá aktuální témata: plenární sněm (M. Raban), média (B. Flieder), partnerské vztahy (L. Smékal), drogy (J. Vacek), duchovní život (R. Etien), ekumenismus (S. Karásek) — Večer: koncert skupiny Oboroh + možnost celonoční adorace.

NEDĚLE 26. 4. — 9.00 Beseda o aktuálních problémech s o. b. Františkem Radkovským — 10.00 hod. závěrečná mše sv.

Blíže informace a přihlášky: u všech studentských obcí v ČR nebo na adrese: VKH Olomouc, Křížkovského 2, 772 00 Olomouc, e-mail: TRTKOVA@risc.upol.cz

Pro zajištění ubytování a stravování je nutno se do 30. 3. přihlásit a zaplatit částku 200 Kč složenkou typu „A“ u Banky Haná a. s., Roosveltova 10, BRNO, č. ú. 174106614/2200 var. s. 11 22. Nepřihlášeným nebude poskytnuta strava a ubytování pouze podle možností!!! Informace o pěších poutích jsou k dispozici u jednotlivých akademických obcí.

CHARITNÍ SKLAD A LINKA POMOCI „POVODEŇ“

Olomouc: V charitním skladu Povodeň v Přerově (v areálu Meopty, a. s.) je momentálně dostatek kuchyňských potřeb, ale stále chybí postele, židle, skříně a stoly. K dispozici jsou zde také starší okna a dveře. Přibližně sto umyvadel zaslala italská Modena, z Holandska bylo věnováno vozidlo DAF. Zdejší zaměstnanci hledají sponzory na zajištění provozu formace. Její provoz zajišťuje tým 26 odborníků, z toho 4 stálí pracovníci Charity a 22 externistů z řad psychologů, lékařů, pedagogů a sociálních pracovníků. Od svého zřízení do konce r. 1997 zaznamenala linka pomoci celkem 6146 hovorů.

Charitní sklad Povodeň Meopta, a. s., Kabelíkova 1, 750 58 Přerov, tel.: 0641/24 36 71; tel/fax: 0641/20 67 86

Linka pomoci Povodeň funguje non-stop a bezplatně od října loňského roku při Arcidiecézní charitě Olomouc. Byla zřízena s cílem pomoci v oblasti psychologické, sociálněprávní, humanitární, se snahou zprostředkovat kontakty a podávat potřebné informace. Její provoz zajišťuje tým 26 odborníků, z toho 4 stálí pracovníci Charity a 22 externistů z řad psychologů, lékařů, pedagogů a sociálních pracovníků. Od svého zřízení do konce r. 1997 zaznamenala linka pomoci celkem 6146 hovorů.

Ve čtvrtek každého lichého týdne od 7 do 19 hodin slouží na lince pomoci kněz.

Linka pomoci Povodeň Olomouc – tel.: 0800/18 98 18

Linka pomoci Povodeň Opava – tel.: 0800/12 06 12

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku

PhDr. RNDr. Evžena Kindlera, CSc.

VYUŽITÍ A ZNEUŽITÍ VIRTUÁLNÍ REALITY

kteřá se bude konat

v úterý 7. dubna 1998 v 18 hod.

(vchod se zavírá v 18.15 hod.)

v sále řádu sv. Vorskily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1

VSTUP ZDARMA

V rámci tohoto filozofického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž

Využijme letos poslední možnosti levných poutních zájezdů před schválením zákona o pojištění cestovních kanceláří, které zájezdy podstatně zdraží. Obětujeme pouť za očistění světa v souladu se zjevením Panny Marie v Garabandalu. Nabídka poutních zájezdů zašle: KCK MISIE Masarykova 46, 75103 Brodek u Přerova. Telefon: 0641/74 11 50 nebo 0602/74 11 50.

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticecm>

POCHOD PRO ŽIVOT

Třetí ročník Pochodu pro život se bude konat v sobotu 25. dubna 1998 od 13.00 hodin v Brně. Pořadatelem je Národní iniciativa pro život. Sraz účastníků je před Janáčkovým divadlem, odkud povede trasa ulicemi Brna na náměstí Svobody. Transparenty a plakáty zajistí pořadatel a tématem bude důstojný protest proti bezprecedentnímu zabíjení počatých dětí umělým potratem. Od doby uzákonění umělého potratu bylo v naší vlasti tímto způsobem zahubeno na 4 miliony počatých dětí.

Svou účastí vyslovíte nesouhlas s genocidou našeho národa, podporováním zákonů našeho státu.

Uprostřed letošního postu, v sobotu 21. března 1998 v 19.00 hod. uvede světoznámý chlapecký sbor BONI PUERI, sólisté a Filharmonie Hradec Králové jako jediné provedení v ČR MATOUŠOVY PAŠIJE Johanna Sebastiana Bacha. Uskuteční se v kostele Božského Srce Páně v Hradci Králové – Pražském předměstí.

Srdečně zveme k účasti i mimohradecké příznivce duchovní hudby.

IZRAEL – Itálie, Řecko, Rhodos, Kypr – 17. 4. – 30. 4. – 21 490 Kč busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky.

IZRAEL – 29. 4. – 7. 5. – 18 990 Kč – letecky – vše již v ceně, mimo jiné vynikající hotel s polopenzí, kompletní zdravotní pojištění, kajuty na lodi aj.

GARABANDAL – Lurdy – La Saletta – 6. 4. – 13. 4. – 4 690 Kč.

MEDŽUGORJE – 6. 5. – 12. 5., 28. 5. – 3. 6., 20. 6. – 27. 6., 30. 7. – 6. 8., 12. 8. – 18. 8., 9. 9. – 15. 9. – 1 700 Kč

Informace a přihlášky:

AVETOUR – Jiří Chválek,

Fr. Kupky 445,

518 01 Dobruška

tel./fax 0443/219 29,

0602/44 16 70, 0601/24 58 64.

PRVNÍ KLOKOTSKÁ POUŤ

Ve velikonoční pondělí 13. dubna 1998 se uskuteční první klokotská pouť k Panně Marii na poutním místě Klokoty u Tábora. Mše svatá je v 10.00 hodin, celebruje P. Zdeněk Čížkovský OMI.

V sobotu 21. března 98 se v břevnovském klášteře sejdou opět ženy a dívky oslovené benediktinskou spiritualitou. Srdečně jsou zvány i další zájemkyně. Setkání začíná v 9.00 hod. a končí společnými nešporami v 17.00 hod. Kontaktní adresa: Benediktinské arcipostavství sv. Markéty a sv. Vojtěcha, Markétská 1, 169 00 Praha 6 - Břevnov, tel.: 02/35 15 20.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

„Hřích“ na tomto místě znamená nevěru, s kterou se Ježíš setkal mezi „svými“, počínaje nazaretskými spoluobčany. Znamená odmítnutí jeho poslání, odmítnutí, které dovede lidi až k tomu, že ho odsoudí na smrt. Když nato Ježíš mluví o „spravedlnosti“, zdá se, že má na mysli spravedlnost konečnou, kterou mu Otec zjedná, až ho obklopí slávou při zmrtvýchvstání: „Jdu k Otci.“

V souvislosti s takto chápaným „hřichem“ a „spravedlností“ znamená pak „soud“, že

Duch pravdy dokáže vinu „světa“, které se svět dopustil tím, že odsoudil Ježíše k smrti na kříži. Avšak Kristus nepřišel na svět jen proto, aby ho soudil a odsoudil: Přišel, aby ho spasil (105). Usvědčení z hříchu a spravedlnosti mělo za cíl spásu světa, spásu lidí. Zdá se, že právě tuto pravdu zdůrazňuje výrok, že „soud“ se týká jen „vládce tohoto světa“, to je satana, toho, který už od začátku zneužívá díla stvoření proti spáse, proti smlouvě a spojení člověka s Bohem: on je „už odsouzen“ hned od začátku. Jestliže „Duch Utěšitel“ má usvědčit svět, právě pokud jde o soud, je to proto, aby v něm mohlo pokračovat spasitelné dílo Kristovo.

28. Zde chceme soustředit pozornost hlavně na toto poslání

ni Ducha svatého, totiž na usvědčování světa z hříchu. Ale současně chceme dbát všeobecné souvislosti Ježíšových slov ve večeradle. Duch svatý, který převezme od Syna dílo vykoupění světa, převezme tím samým úkol spasitelného „usvědčování z hříchu“.

Toto usvědčování je v neustálém vztahu k „spravedlnosti“, to je k definitivní spáse v Bohu, k dovršení ekonomie, jejímž středem je ukřižovaný a oslavený Kristus. A tato spásonosná Boží ekonomie vymaňuje jistým způsobem člověka ze soudu, to je z odsouzení, kterým byl postižen hřích satana, „vládce tohoto světa“, toho, který se svým hřichem stal vládařem „říše tmy v tomto světě“ (106). A pohledme, že takovým vztahem k „soudu“ se otvírají široké obzory pro pochopení „hříchu“ a též „spravedlnosti“.

Tím, že Duch svatý ukazuje na pozadí Kristova kříže, co je hřích v ekonomii spásy (mohlo by se říci „spasení hřích“), dává na srozuměnou, že je jeho posláním „usvědčovat“ i z hříchu, který už byl definitivně odsouzen („odsouzený hřích“).

Pokračování příště

Poznámky:

105 – srov. Jan 3,17; 12,47
106 – srv. Ef 6,12

Občanský institut Praha pořádá přednášku s besedou na téma: **Papežská komise »Ecclesia Dei« a hnutí »Una voce«.** Předáší Michal Semín. Přednáška se koná 3. dubna 1998 v 17.30 v Salesiánském středisku mládeže v Ostravě, Vítkovická ulice.

Liturgická čtení

Neděle 22. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10–12
Ž: 34(33),2–3.4–5.6–7 Odp.: 9a
2. čt.: 2 Kor 5,17–21
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

Pondělí 23. 3. – přip. sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Iz 65,17–21
Ž: 29,2+4.5–6.11–12a+13b Odp.: 2a
Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 24. 3. – férie

1. čt.: Ez 47,1–9.12
Ž: 45,2–3.5–6.8–9 Odp.: 8
Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14
Ž: 40(39),7–8a.8b–9.10.1 Odp.: srov. 8a+9b
2. čt.: Žid 10,4–10
Ev.: Lk 1,26–38

Čtvrtek 26. 3. – férie

1. čt.: Ex 32,7–14
Ž: 105,19–20.21–22.23 Odp.: 4a
Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 27. 3. – férie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22
Ž: 33,17–18.19–20.21+23 Odp.: 19a
Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 28. 3. – férie

1. čt.: Jer 11,18–20
Ž: 7,2–3.9bc–10.11–12 Odp.: 2a
Ev.: Jan 7,40–53

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22.3.	23.3.	24.3.	25.3.	26.3.	27.3.	28.3.
Antifona	270	270	270	1335	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	1335	272	271	272
Antifony	363	1151	1167	1336	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	1337	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	1337	377	381	384
Prosby	364	367	371	1337	377	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	1338	378	381	385

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	1264	273	273	273
Antifony	273	273	273	1338	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1265	1204	1219	1334
Krátké čtení	364	368	371	1338	378	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	1338	378	381	385

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	269	1331	1339	268	269	268
Antifony	361	365	1161	1332	1340	1208	1224	386
Žalmy	1133	1146	1161	1332	1340	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	1334	1342	379	382	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	1334	1343	379	383	387
Prosby	362	366	370	1335	1343	379	383	387
Záv. modlitba	364	364	368	1338	1338	378	381	389
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1262	1238

Novinky MCM...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica Cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

O VÍŘE DNES – rozhovor s Vittorioem Messorim Joseph Ratzinger

Joseph kardinál Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, osoba, která je čtenářům Světla dobře známá, poskytl během své dovolené v srpnu roku 1984 známému novináři a publicistovi Vittorio Messorimu mimořádné interview, které je zachyceno v knize nesoucí název *O víře dnes*.

Kardinálové myšlenky byly písemně formulovány tak, jak byly vysloveny, se snahou o zachování smyslu verbálního projevu. Text celé knihy pak byl kardinálem Ratzingerem přehlédnut a schválen. Z toho vyplývá, že kniha objektivně přináší stanovisko kardinála Ratzingera k mnoha ožehavým otázkám současnosti.

Vydalo nakladatelství
Matica Cyrilometodějská s. r. o.,
formát A5, 160 stran,
předběžná cena 59 Kč.

Paradoxně je to především právě to negativní, co se obrací v pozitivní. Mnozí katolíci učinili v těchto letech zkušenost exodu, zažili následky konformismu vůči ideologiím, vyzkoušeli si, co to znamená očekávat spásu, svobodu a naději od světa. Jak vypadá život bez Boha a svět bez víry, věděl člověk dosud pouze teoreticky. Nyní byl skutečnosti postaven tvář v tvář. Na této prázdnotě jsme mohli znovu poznat bohatství víry a její nezastupitelnost. To bylo pro mnohé tvrdým poučením, jakoby cestou ohněm, která jim otevřela novou hloubku víry...

Úryvek z knihy

KÁJA MAŘÍK – skutečnost nebo legenda? Kolektiv autorů

„Psychologové, biologové, filologové – to ano, ale maříkologové – to zní jako z říše Járy Cimrmana. A přece existují a není jich málo. Ne, neobávejte se, nevzniklo nové výzkumné pracoviště při akademii věd, jsou to nadšenci, které spojuje vztah k románu Felixe Háje Školák Kája Mařík, a na základě výpovědí pamětníků, korespondence, kroniky a dalších pramenů je snaha objevovat „knížce generací“ realie a fikce, poměřovat literární výpověď se skutečným životem tehdejšího Podbrdského a hledat živé předlohy knižních postav... Všechno to začalo u pana učitele Krásy v Mníšku pod Brdy...

Vydalo nakladatelství
Matica Cyrilometodějská s. r. o.,
formát A5, 168 stran,
náklad 500 ks, cena 148 Kč.

Katoličtí spisovatelé se nikdy netěšili přílišné oficiální pozornosti... Jsme demokrati, ale ne pro každého. Tuto křesťanskou ženu jakoby naschvál postihl zvláštní osud, jak v životě soukromém, tak na poli literárním. Ani ve Slovníku zakázaných autorů z roku 1991 se pro ni nenašlo místo, ač Kája Mařík a Karafiátovi Broučci byli zařazeni totalizátory mezi knihy pro režim nejnebezpečnější. Subskripční vydání prvních tří dílů Káji v červené vazbě v roce 1969–1970 v počtu 80 tisíc výtisků bylo shromážděno na zámku ve Vínově a pak dáno do stoupy...

Úryvek z knihy

SVĚTLO – týdeník Maticy Cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matica Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticy Cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: smla.maticem@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticem). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových záznamů pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových záznamů povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjadřala (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Odšatek:
Matica Cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1